

KAPITTEL 11

Huset i Stensparken

Bjørk Brøndmo Engerbakk

Vitenskapelig assistent og UngHus-alumni

Første gang jeg hørte om Huset i Stensparken var da jeg startet jobben min som «ung ambassadør» i bydel St. Hanshaugen høsten 2019. Det var sommeren samme år jeg fikk en sommerjobb i bydelen. Bandet mitt og jeg fikk spille hele sommeren rundt i Oslos gater i regi av Oslo kommune. Jeg heter Bjørk, jeg er 20 år og var ferdig på musikklinja på Foss videregående skole sommeren 2020.

Samholdet jeg fikk med mitt band, det at vi fant vårt møtested, et sted å være fra vi var rundt 14 år, er noe jeg ønsker at alle 14-åringene skal ha rett til. Om jeg ikke hadde hatt denne møteplassen hvor jeg fikk dyrket kreativitet og hatt det gøy med andre ungdommer, hadde jeg heller ikke fått den sommerjobben i Oslo kommune som skulle vise seg å bli min inngang til huset i Stensparken. For da jeg startet i jobben min hos Oslo kommune høst 2019 som Ung Ambassadør, var jeg ikke forberedt på det dilemmaet jeg stod overfor. Å få beskjed om å ikke kunne kritisere Oslo kommune, fra Oslo kommune, virket veldig kunstig. Vi fikk i oppgave å grave i fortiden til ungdomshuset som skulle stått ferdig i 2020 i Stensparken. Året er 2019, og byggingen er ikke iverksatt.

Ingen har informert ungdommene i området om endring i byggeplanene. Det finnes en avisartikkel fra lokalavisa med overskriften

Sitering: Engerbakk, B. B. (2021). Huset i Stensparken. I A. L. Hagen & B. Andersen (Red.), *Ung medvirkning: Kreativitet og konflikt i planlegging* (Kap. 11, s. 247–251). Cappelen Damm Akademisk. <https://doi.org/10.23865/noasp.150.ch11>

Lisens: CC BY-NC-ND 4.0

«Presteboligen i Stensparken forfaller fortsatt»,¹ dette er ikke tilstrekkelig. Jo mer vi graver i fortiden, jo mer uoversiktlig blir bildet. Det som virket som en klar plan om et ungdomshus i en bydel med mangel på fritidstilbud var blitt en labyrint av kontrabeskjeder på et byggspråk vi ikke forstod. Meldingene vi sender rundt til ulike kommunale organer resulterer i blandede svar. Det er provoserende for ungdommene som har ventet på huset at de får lite utfyllende svar og i ettertid må grave såpass mye etter informasjon som burde være lett tilgjengelig.

Som Ung Ambassadør i bydel St. Hanshaugen møttes jeg og andre ungdommer fra bydelen på Haugenkafeen som befinner seg på Fagerborg ungdomsskole. Vi får være med på UngHus-prosjektet (se kapittel 1) annen hver uke over en periode på et skoleår. Det er her vi gjør research-arbeidet jeg skal fortelle om videre i teksten. Alle som er med i dette prosjektet er enige i at bydelen trenger et ungdomshus. St. Hanshaugen er nok det Oslo kommune kategoriserer som en av de mer ressurssterke bydelene. Dette merker vi ungdommer ved at det ikke har vært satsing i ungdomstilbud på lik linje med andre bydeler som får store ungdomshus med mange tilbud. Det er også vanskelig å finne informasjon på nettet om hva slags tilbud man har tilgang på som ungdom i bydelen.

Det at bydel St. Hanshaugen er en mer ressurssterk bydel burde ikke være et argument for at man skal ha mindre tilbud til disse ungdommene. Det vil alltid være behov for sosiale tilbud hvor det ikke er foreldre som blander seg inn og man møtes på et likt grunnlag. Det er mange eksempler på at slike steder skaper samhold og vennskap, og som jeg har nevnt tidligere var det for min egen del det å lage musikk.

Ung Ambassadør setter i gang med å lage en tidslinje om hva som har skjedd, og kommer fram til at prosessen har stoppet opp på grunn av penger. Vi lager tidslinjen ved å klippe ut bilder av lokalpolitikere som har rapportert om huset. Vi får et bilde av hvem bydelsutvalget består av, printer ut rapporter fra møter og avisartikler. Å finne den relevante informasjonen tar lang tid, og den dag i dag har vi fortsatt ikke en helt

1 <https://www.dagsavisen.no/oslo/nyheter/2018/11/26/presteboligen-i-stensparken-forfaller-fortsatt/>

klar oversikt over hva som har skjedd underveis. Hovedproblemet ser ut til å være at ingen vil ta ansvar for at prosessen har stoppet opp.

Vi i Ung Ambassadør får i oppgave å intervju folk som er relevante for prosessen til huset. Jeg møter lederen for bydelsutvalget i bydel St. Hanshaugen på en kafé på Grünerløkka. Intervjuguiden jeg har fulgt har jeg i hånda. Det føles stort å intervju en bydelspolitiker, og jeg er spent på hva slags svar jeg kan få på spørsmålene mine. Jeg spør om hvorfor prosessen har stoppet opp og hva som har blitt gjort med huset den tiden det har vært stille. I intervjuet blir det mest fokus på budsjettet i 2019 som har inkludert penger til huset, ikke hva som skjedde med de allerede gitte pengene. Det er flere fra Ung Ambassadør som har intervjuet politikere og involverte parter. Vi snakker om erfaringene våre på det ukentlige møtet. Det kommer fram at andre politikere er mer opptatt av å si at det faktisk var deres parti som kom med ideen, eller hva andre partier heller vil ha i huset. Det framstår som om mange vil unngå spørsmålet vårt, som om de vet noe ikke vi vet.

Tidslinjen vår er etter hvert fylt med mye viktig informasjon vi ikke har sett samlet noe annet sted. Vi i Ung Ambassadør ønsker å framføre denne informasjonen på åpen halvtime i bydelen. Inntrykket mitt fra møtet er at de er lei av å høre om ungdomshuset, men noen politikere viser oss respekt og sier at samarbeidet framover blir viktig. Vårt hovedkrav for framtiden blir at all informasjon om huset skal være lett tilgjengelig for alle. Vi er fornøyde med resultatet og får vist at det er forvaltet penger til prosessen i 2020. Det er likevel ikke tilstrekkelig til å dekke over skepsisen vi føler på etter å ha gravet i dokumenter. Vi planlegger derfor å skrive leserinnlegg og intervju direktøren i det kommunale foretaket Omsorgsbygg (OBY), som nå er slått sammen til Oslobygg.

Leserinnlegget² blir signert med Ung Ambassadør. Vi fra Ung Ambassadør får kritikk fra kommunen fordi det kan virke som kommunen gjør en dårlig jobb hvis noen i kommunen kritiserer kommunen. Dette fikk vi vite gjennom de ansatte i bydelen. At vi ikke skal få lov til å kritisere kommunen opplever vi å være både et inngrep i vår

2 <https://vartosl.no/arbeidsforskningsinstituttet-bydel-st-hanshaugen-omsorgsbygg/ungdom-pa-st-hanshaugen-ble-lovet-et-ungdomshus-i-2014-hvorfor-tar-ingen-ansvar/239467>

ytringsfrihet og et inngrep i den jobben vi ble satt til å gjøre, der oppdraget nettopp var å kritisere kommunen. Dessuten bygger det videre på vår usikkerhet rundt å kritisere den rotete prosessen som vi har avdekket med vårt arbeid.

Da vi intervjuer OBY har vi en følelse av at vi ikke har lov til å si nøyaktig det vi mener om prosessen. Vi ungdommene har et kort møte med pressekontakten kort tid før direktøren til OBY kommer. Pressekontakten forteller oss at det er viktig at vi fokuserer på samarbeidet vi skal ha framover i intervjuet. For oss virker dette veldig unaturlig, da alt vårt arbeid bygger på å finne ut av det som har skjedd i fortiden. Om vi skal ha et troverdig og åpent forhold med OBY må vi få lov til å stille kritiske spørsmål om prosessen som har vært. Vi stiller derfor likevel noen kritiske spørsmål, men opplever at vi får innøvde svar – et inntrykk som forsterkes noe når vi i ettertid ser på videoen av intervjuet.

Spørsmålene vi stiller og innstillingen vi har er dessverre sterkt preget av OBY sin innflytelse. Dette fordi vi som nevnt har fått en retningslinje på hvordan vi skal oppføre oss i intervjuet. Det er tydelig at de ikke vil at vi skal stille kritiske spørsmål. De vil at dette skal være god promo for bydelen og deres foretak. Dette slår ganske feil ut når vi har en følelse av mistillit og frustrasjon som har ligget der svært lenge for noen av oss. Vi opplever at vi ikke får lov til å stille de spørsmålene som trengs for å avfeie disse følelsene. Det er en ubehagelig følelse, og vi lurte på om det er sånn vi skal føle oss når vi tross alt er ansatt for å avdekke mulige feil i Oslo kommune. Da burde det være grunnleggende viktig at vi får lov til å snakke om dette så mye vi vil uten å bli kritisert av de som ansetter oss.

Gjennom arbeidet som vitenskapelig assistent på Arbeidsforskningsinstituttet ved OsloMet – storbyuniversitetet fikk jeg våren 2021 gjenoppta den mystiske saken om den flotte villaen som skulle stått ferdig som ungdomshus. Det er vanskelig å legge fra seg saken når ingen vil komme med en unnskyldning til ungdommene som har ventet. Det er vanskelig å godta at det «bare er sånn» at byggeprosesser kan ta flere år lenger enn det som er skrevet på papiret. Jeg får inntrykk av at mennesker som har levd lenge tenker at det ikke er så farlig – de ser ikke problemet med å utsette det et «par år». Men det er problematisk. Det finnes ikke så mange av de flotte ungdomsårene.

Da ungdomshuset hadde en offisiell åpning ble det publisert en ny avis-artikkel om huset.³ Her synes jeg det vi har opplevd er ganske kraftig undergravd. Det blir framstilt som en solskinnshistorie om ungdoms-engasjement. Og det er sant, vi ungdommene har gjort en god jobb for å få denne prosessen på gli. Ordfører Marianne Borgen spurte meg til og med under en utstilling på byggeplassen til ungdomshuset om vi trodde dette hadde blitt noe av om det ikke hadde vært for oss. Her er jeg helt ærlig ikke helt sikker på om ungdomshuset hadde blitt noe av uten vårt engasjement. Det blir derimot også framstilt som at politikerne har ordnet opp for ungdommene som ønsket seg et hus, når det fortsatt ikke er noen som har tatt ansvar for det at prosessen stoppet opp. Det vi har prøvd å ytre gjennom åpen halvtime, et leserinnlegg, intervjuer og en tidslinje når fortsatt ikke fram.

Noe som er viktig å nevne om denne prosessen er at det er en del av den lovpålagte medvirkningen. De siste månedene har jeg fått et innblikk i mange av disse medvirkningsprosessene ulike steder i og utenfor Oslo. Etter å ha jobbet med medvirkning og sett hvor mye det kan være, er det en ting jeg har lært. Medvirkning er å bli sett og inkludert. Det er en gjensidig tillit mellom staten og enkeltmennesket. Det er ikke bare en workshop hvor man kan si hvilken farge man ønsker på veggene. Barn og unge trenger å få vite mer om hvilke rettigheter og muligheter de har i nærmiljøet sitt. Prosessen jeg har framstilt er dessverre et dårlig eksempel på medvirkning. Vi har ikke følt oss involvert, vi har følt oss kritisert. Derfor har jeg et sterkt ønske for framtiden om at medvirkning er et samarbeid over lengre tid, så vi faktisk bygger byen sammen.

3 <https://vart oslo.no/aicha-ali-bydel-frogner-bydel-st-hanshaugen/endelig-presteboligen-i-stensparken-har-apnet-som-ungdomshus-de-unge-har-selv-mye-av-aeren-for-at-det-til-slutt-ble-fart-i-sakene/308685>

